

тотализиране на *границата* в поезията на Яворов, са *гърдта*, *сърцето*, *душата*, *духът* – един всъщност изключително устойчив компонентен ред, който – противно на всяка логика – не се разпада в късната поезия на Яворов, а работи пълноценно съхранен. Погрешно например е впечатлението за прорастване на *душата* във всеобемен символ, засенчил семантиката на *сърцето* или на *гърдта*. Наистина в отделни случаи могат да настъпят контекстуални синонимни преливания между *душа* и *гърд* (например *гърдите-храм* от „Песен на песента ми“ и *душата-храм* от по-късно създаденото стихотворение „Проклятие“), както и между *душа* и *сърце* (семантичното родство тук се дължи на общия мотив за *раняването/деградация* – сравни например „Ти в гърдите, / ти най-дълбоко ме рани“ и „на смърт е моята душа ранена“). Общо взето обаче, тези лексеми пазят самостоятелността си и се употребяват и от ранния, и от късния Яворов като обозначители на строго определени семантични зони. Без съмнение, репрезентативният и неразложим компонентен ред на лирическата субективност прониква у Яворов от поезията на Ботев. Но при Ботев той е пределно свит в едно синтетично образно ядро и в този смисъл предстои да изследваме как именно интровертното Ботево ядро се разраства, развива, разсейва в поезията на Яворов, довеждано понякога до открита хипертрофия или до откровен парадокс.

Припознаването на Ботев у Яворов изглежда възможно най-банализиращият тип компаративистика. Не бихме могли обаче да го изоставим, тъй като *заземяването* на високите Яворови символи се нуждае точно от подобни помощни аналогии. Дори за да проследим бързото, почти мигновено отгласване на Яворовото символостроене, трябва да имаме пред себе си трафаретната Ботева метафорика, т.е. точката на отгласване, което – и това особено силно трябва да се подчертае – у Яворов съвсем не е равнозначно на освобождаване, а по-скоро на задълбочено въздействие... Затова в началото на то-